

act:onaid

Ακούστε την Ιστορία της

Εκπαίδευση
για όλα τα κορίτσια
και τις γυναίκες
του κόσμου τώρα!
Είναι δικαίωμά τους.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΔΡΑΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
2-8 Μαΐου 2011

www.actionaid.gr/education

GLOBAL CAMPAIGN FOR
EDUCATION
www.campaignforeducation.org

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ!

Καλώς ήλθατε στην Παγκόσμια Εβδομάδα Δράσης για την Εκπαίδευση 2011 που πραγματοποιείται στην Ελλάδα για 8^η χρονιά με συντονισμό της ActionAid.

Το 2011 είναι μια ξεχωριστή χρονιά για τις γυναίκες. Έχουν περάσει 100 χρόνια από την πρώτη φορά που γιορτάστηκε η Παγκόσμια Ημέρα Γυναίκας! Για το λόγο αυτό η φετινή θεματική της Παγκόσμιας Εβδομάδας Δράσης επικεντρώνεται στις γυναίκες και τα κορίτσια που αποτελούν την πλειονότητα των αναλφάβητων ανθρώπων στον κόσμο.

Από τα **67 εκατομμύρια παιδιά** του κόσμου που δεν πηγαίνουν σχολείο το **54% είναι κορίτσια**. Από τους **796 εκατομμύρια αναλφάβητους ενήλικες** τα **δύο τρίτα** είναι **γυναίκες**.

Πόσο δίκαιο είναι αυτό; Ας το κάνουμε δικαίωμα για όλες!

Την εβδομάδα **2-8 Μαΐου 2011** εκπαιδευτικοί και μαθητές σε περισσότερες από 100 χώρες του κόσμου θα λάβουν μέρος στην εκστρατεία. Το 2010 πάνω από 21.000 μαθητές και εκπαιδευτικοί στην Ελλάδα πήραν μέρος στη δράση της εκστρατείας «**1GOAL**» και ένωσαν τη φωνή τους με περισσότερους από 18 εκατομμύρια ανθρώπους στον κόσμο!

Φέτος σας παρακινούμε να συμμετάσχετε και εσείς στη δράση «**Ακούστε την ιστορία της**» διαβάζοντας τις ιστορίες αυτού του βιβλίου, πραγματοποιώντας κάποιες από τις δράσεις που σας προτείνουμε κατά τη διάρκεια της εβδομάδας **2-8 Μαΐου 2011** και κινητοποιώντας όσο περισσότερο κόσμο γνωρίζετε να κάνει το ίδιο!

الفئات *femmes* *Niñas* *Girls* *files*

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΣΑΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΒΗΜΑ 1: Ενημερωνόμαστε - μαθαίνουμε

Διαβάστε τις ιστορίες αυτού του βιβλίου και οργανώστε ένα ή περισσότερα μαθήματα πριν ή κατά τη διάρκεια της Παγκόσμιας Εβδομάδας Δράσης για να ενημερωθούν οι μαθητές για την κατάσταση της εκπαίδευσης για τα κορίτσια και τις γυναίκες στον κόσμο.

Δείτε περισσότερες ιδέες και πληροφορίες στην ενότητα *Ενημερώνομαι - Μαθαίνω*.

ΒΗΜΑ 2: Δημιουργούμε την ιστορία μας

Βρείτε ή δημιουργήστε με τα παιδιά μια ιστορία που να περιγράφει το ρόλο της εκπαίδευσης στη ζωή των ανθρώπων και ιδιαίτερα των γυναικών ή κοριτσιών και καταγράψτε την στη σελίδα **«Ακούστε την ιστορία μας»**.

Δείτε περισσότερες ιδέες στην ενότητα *Δημιουργούμε την ιστορία μας*.

Οι ιστορίες σας θα ανέβουν στην ιστοσελίδα της ActionAid και κάποιες από αυτές θα συμπεριληφθούν στη συλλογή ιστοριών που θα εκδοθεί μετά το τέλος της Παγκόσμιας Εβδομάδας Δράσης.

ΒΗΜΑ 3: Ακούμε - Αφηγούμαστε

Οργανώστε μια **εκδήλωση αφήγησης** στο σχολείο σας μια μέρα μέσα στην εβδομάδα 2-8 Μαΐου, όπου θα διαβαστούν οι ιστορίες του βιβλίου και οι δικές σας.

Ιδέες για το πώς να οργανώσετε τη μέρα αφήγησης θα βρείτε στην ενότητα *Μέρα αφήγησης*.

Μην ξεχάσετε να μετρήσετε τον αριθμό όλων όσοι άκουσαν τις ιστορίες και να τον συμπληρώσετε στη σελίδα **«Ακούστε την ιστορία μας»**.

ΒΗΜΑ 4: Γραφόμαστε στη διεθνή ιστοσελίδα

Επισκεφτείτε τη διεθνή ιστοσελίδα της δράσης www.globalactionweek.org και εγγραφείτε ως σχολείο. Εκεί θα εγγράφονται όλα τα σχολεία και οι ομάδες διεθνώς. Όσοι περισσότεροι γραφτούμε τόσο περισσότερα σημαίακια θα έχει η Ελλάδα στον παγκόσμιο χάρτη!

Δείτε ακριβείς οδηγίες στην ενότητα *Γραφόμαστε στη διεθνή ιστοσελίδα*.

Δεν είναι υποχρεωτικό να ακολουθήσετε όλα τα παραπάνω βήματα. Το σημαντικό είναι να ακούσουν όσο περισσότεροι μαθητές και ενήλικες τις ιστορίες γίνεται και ο αριθμός αυτός να μετρηθεί και να μας γνωστοποιηθεί ώστε να καταμετρηθεί στην παγκόσμια δράση!

Ωστόσο σας προτείνουμε να ακολουθήσετε όλα τα βήματα καθώς έτσι η δράση θα είναι πιο ολοκληρωμένη εκπαιδευτικά.

Ενημερώνομαι Μαθαίνω

Τι είναι η Παγκόσμια Εβδομάδα Δράσης για την Εκπαίδευση;

Η Παγκόσμια Εβδομάδα Δράσης για την Εκπαίδευση είναι μια διεθνής εκστρατεία που πραγματοποιείται κάθε χρόνο από τη **Συμμαχία Παγκόσμια Εκστρατεία για την Εκπαίδευση (Global Campaign for Education)**, στην οποία συμμετέχουν Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, Δίκτυα της Κοινωνίας των Πολιτών και εκατομμύρια μαθητές και εκπαιδευτικοί σε 120 χώρες του κόσμου.

Στόχος της εκστρατείας είναι να προωθήσει την εκπαίδευση ως βασικό ανθρώπινο δικαίωμα και να ασκήσει πίεση στις κυβερνήσεις και τη διεθνή κοινότητα, ώστε να πραγματοποιήσουν τις υποσχέσεις τους για καθολική πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Η δράση αυτή αποτελεί την ετήσια ευκαιρία των παιδιών να υπενθυμίσουν στις κυβερνήσεις ότι το 2000 υπέγραψαν τη **Διακήρυξη της Χιλιετίας** και τη συνθήκη **Εκπαίδευση για Όλους**, σύμφωνα με τις οποίες έως το 2015 όλα τα παιδιά του κόσμου θα πρέπει να έχουν πρόσβαση στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση και ο αναλφαριθμητισμός των ενηλίκων θα πρέπει να έχει μειωθεί κατά 50%.

Από το 2000, 40 εκατομμύρια παιδιά που δεν είχαν πρόσβαση στην εκπαίδευση, τώρα πηγαίνουν σχολείο.

L'éducation des femmes et des
WOMEN GIRLS LEARN

Ορισμένες επιτυχίες ανά χώρα:

Μπενίν:

Η χρηματοδότηση για τη λειτουργία νηπιαγωγείων και δημοτικών σχολείων τα τελευταία 3 χρόνια έχει αυξηθεί. Επιπλέον, κάθε μαθητής/μαθήτρια λαμβάνει 1 σχολικό βιβλίο δωρεάν.

Κένυα:

12.000 δάσκαλοι προσελήφθησαν και διδάσκουν στα σχολεία. Καινούργια σχολεία έχουν χτιστεί και το πρόγραμμα σίτισης εφαρμόζεται σε όλες τις περιοχές της χώρας, όπως αστικές παραγκουπόλεις και περιοχές με μεγάλη ξηρασία.

Ρουάντα:

Η πρωτοβάθμια εκπαίδευση και οι τρεις πρώτες τάξεις της δευτεροβάθμιας είναι πλέον υποχρεωτικές. Προσπάθειες γίνονται από την υπάρχουσα κυβέρνηση να τεθούν υποχρεωτικές και οι 3 τελευταίες τάξεις.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την πρόοδο που έχει κάνει η κάθε χώρα:

www.campaignforeducation.org
<http://www.right-to-education.org>

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τους 8 Αναπτυξιακούς
Στόχους της Χιλιετίας κατεβάστε το σχετικό εκπαιδευτικό
υλικό της ActionAid στο
<http://education.actionaid.gr/MDGs>

et des filles

ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥΣ.

Σε πολλά μέρη του κόσμου ακόμα κι όταν τα κορίτσια πηγαίνουν σχολείο, αντιμετωπίζουν πολυάριθμες προκλήσεις και έχουν πιο πολλές πιθανότητες από τα αγόρια να σταματήσουν να παρακολουθούν πριν ολοκληρώσουν την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Επίσης, τα κορίτσια έχουν σημαντικά λιγότερες πιθανότητες να προχωρήσουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Οι φτωχές και περιθωριοποιημένες γυναίκες και κορίτσια επηρεάζονται πολύ περισσότερο και οι παράγοντες όπως η εθνικότητα, η αναπηρία και η τοποθεσία μειώνουν δραματικά τις πιθανότητες ενός κοριτσιού να φοιτήσει και να ολοκληρώσει το σχολείο. Τα γεγονότα αυτά καταδεικνύουν μια σκανδαλώδη στέρηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Μερικά παραδείγματα

Στο **Πακιστάν** 73% των αγοριών εγγράφονται στο σχολείο σε σχέση με μόλις 57% των κοριτσιών.

Στο **Μαλάουι** μόλις το 18% των παιδιών που γράφονται στο σχολείο καταφέρνουν να ολοκληρώσουν την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Τα αγόρια έχουν πολύ περισσότερες πιθανότητες να ολοκληρώσουν την εκπαίδευσή τους σε σχέση με τα κορίτσια. Από τα παιδιά που γράφονται, 22,3% των αγοριών ολοκληρώνουν την πρωτοβάθμια εκπαίδευση σε σχέση με το 13,8% των κοριτσιών.

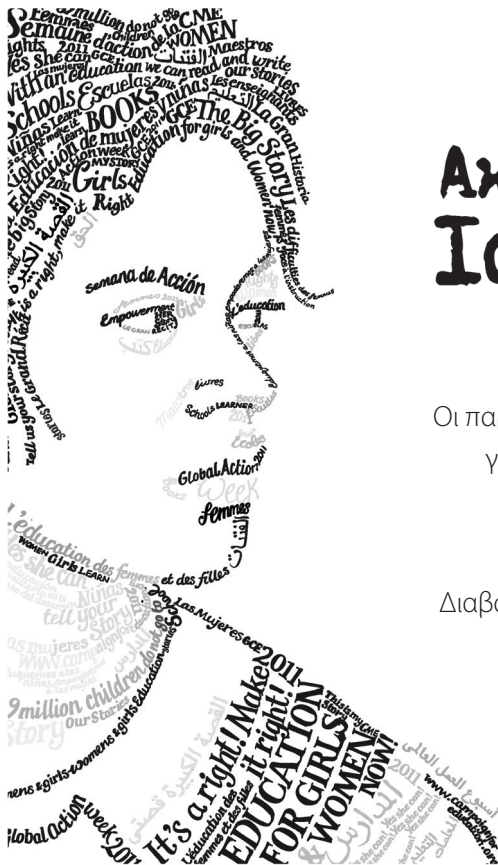
Στο **Μπουρούντι** 37,8% των παιδιών που γράφονται στο σχολείο καταφέρνουν να ολοκληρώσουν την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Και πάλι, τα αγόρια έχουν πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες με ποσοστό 44,9% να ολοκληρώνει αντίθετα με το 27,3% των κοριτσιών.

Γιατί είναι σημαντικό να επιτευχθεί εκπαίδευση για όλα τα κορίτσια;

- Ένα παιδί που η μητέρα του γνωρίζει γραφή κι ανάγνωση έχει 50% περισσότερες πιθανότητες να επιβιώσει μετά τα 5 του χρόνια.
- Ένα μόνο έτος στο Δημοτικό αυξάνει κατά μέσο όρο το εισόδημα κατά 5-15% για την υπόλοιπη ζωή των αγοριών και ακόμα περισσότερο των κοριτσιών.
- Τα κορίτσια που πηγαίνουν σχολείο έχουν μεγαλύτερο αυτοσεβασμό και είναι λιγότερο πιθανό να υποστούν βία και να είναι ευάλωτα στην εκμετάλλευση.
- Οι γυναίκες που έχουν πάει σχολείο είναι πιο ικανές στο να αντισταθούν στη βία και την κακοποίηση.
- Η μόρφωση των κοριτσιών και η εξάλειψη των διαφορών λόγω φύλου προωθεί τη δημοκρατία.
- Η αυξημένη εκπαίδευση των γυναικών ενδυναμώνει τόσο τις ίδιες ατομικά, αλλά επίσης, μέσω των αυξημένων δυνατοτήτων που τους παρέχει, συμβάλει «στη βελτίωση της ποιότητας ζωής των παιδιών τους και βοηθά στη μεταμόρφωση ολόκληρης της κοινότητας».
- Ένα κορίτσι που δεν λαμβάνει εκπαίδευση έχει λιγότερες πιθανότητες να παντρευτεί σε μικρή ηλικία, να αποκτήσει υποσιτισμένα παιδιά και να χάσει παιδιά από ασθένειες και να ζήσει σε ακραία φτώχεια.

**Δεν υπάρχει πιο αποτελεσματικό εργαλείο ανάπτυξης
από τη μόρφωση των κοριτσιών**

Κόφι Ανάν, πρώην Γενικός Γραμματέας του Ο.Η.Ε.

Ακούστε την Ιστορία της

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι παρακάτω πραγματικές ιστορίες δείχνουν τους λόγους για τους οποίους η εξασφάλιση της πρόσβασης στην εκπαίδευση όλων των γυναικών και των κοριτσιών αποτελεί επιτακτική ανάγκη.

Διαβάστε τις ιστορίες της Shengai, της Domina, της Mayeli και της Mercedes και εντοπίστε τους λόγους που τις έχουν κρατήσει μακριά από το σχολείο.

Διαβάστε τις ιστορίες της Καρολάν Ατίενο και της Ευγενίας Χατζηπαύλου και εντοπίστε τους λόγους που τις έκαναν να συνεχίσουν την εκπαίδευσή τους.

Τανζανία

Η Shengai ζει σε ένα μεγάλο σπίτι Masai στην Τανζανία, μαζί με άλλες 5 οικογένειες. Δεν έχει πάει ποτέ σχολείο, διότι οι γονείς της θεωρούν ότι πρέπει να κάνει τις δουλειές του σπιτιού, τις οποίες κάνει καθημερινά από νωρίς το πρωί μέχρι να νυχτώσει.

Η ActionAid σε συνεργασία με τοπικές και διεθνείς ΜΚΟ στην Τανζανία και τη Νιγηρία, έχει ξεκινήσει πρόγραμμα στην κοινότητά της για να αλλάξει το εκπαιδευτικό περιβάλλον για τα κορίτσια. Στοχεύει στην ενδυνάμωση των ίδιων των κοριτσιών ώστε να νιώθουν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, στην εκπαίδευση των δασκάλων ώστε να καταπολεμηθούν οι διακρίσεις ανάμεσα στα αγόρια και τα κορίτσια και να γίνει ενημέρωση για το HIV/AIDS και στην ενημέρωση των γονιών ώστε να εκτιμήσουν την αξία της εκπαίδευσης των κοριτσιών.

«Δεν ξέρω ακριβώς πόσο χρονών είμαι. Νομίζω, όμως, ότι είμαι περίπου 13 χρονών. Έχω δύο αδερφούς και μια αδερφή, αλλά δεν ξέρω πόσο χρονών είναι, αλλά είναι όλοι πιο μικροί από εμένα. Μένουμε με άλλες 5 οικογένειες στο κοινό σπίτι και είμαστε όλοι συγγενείς.

© Kate Holt / Shoot The Earth / ActionAid

Η πιο μικρή μου αδερφή, η Pendo, πηγαίνει στο σχολείο, αλλά εμένα η μητέρα μου δεν με έστειλε ποτέ. Δεν με πήγε γιατί έλεγε ότι δεν θα μάθω τίποτα. Θα το ήθελα πολύ να πάω στο σχολείο. Θα ήθελα να ξέρω πώς να γράφω το όνομά μου γιατί δεν ξέρω. Θα μου άρεσε να ξέρω και να διαβάζω. Νομίζω ότι η οικογένειά μου με μισεί γιατί δεν με αφήνουν να πάω σχολείο. Οι δύο αδερφοί μου πηγαίνουν κι εκείνοι στο σχολείο.

Θα ήθελα κι εγώ να μπορώ να μελετώ και να ξέρω πράγματα που ξέρουν τα άλλα παιδιά. Η αλήθεια είναι ότι δεν θα ήθελα να παντρευτώ γιατί θέλω να πάω σχολείο. Αν παντρευτώ, δεν θα μπορέσω να πάω σχολείο γιατί θα πρέπει να φροντίζω την οικογένεια του άντρα μου. Δεν φοβάμαι τίποτα, αλλά στεναχωριέμαι όταν βλέπω τα αδέρφια μου το πρωί να ετοιμάζονται για το σχολείο κι εγώ να μην μπορώ να πάω.

Μερικές φορές δεν έχουμε αρκετό φαγητό, όταν δεν έχει βρέξει αρκετά και όταν η μητέρα μου δεν μπορεί να βγάλει λεφτά. Όταν έχει λεφτά, τρώμε καλά. Πουλάει καπνό στην αγορά Mukyoni. Πέρσι σπείραμε πολύ καλαμπόκι, αλλά δεν μαζέψαμε τίποτα γιατί δεν έβρεξε. Φυτεύουμε καλαμπόκι και φασόλια κάθε χρόνο. Και φέτος φυτέψαμε καλαμπόκι και φασόλια που τα πάνε καλά γιατί έβρεξε πολύ. Έχουμε και δύο αγελάδες και 20 κατσίκες. Σχεδόν όλα μας τα ζώα πέθαναν πέρσι εκτός από τις δύο αγελάδες γιατί από την ξηρασία δεν είχαν να φάνε. Δεν προσέχω εγώ τα ζώα, ένας από τους ετεροθαλείς αδερφούς μου το κάνει.

©Kate Holt/Shoot The Earth/ActionAid

Όταν τα άλλα παιδιά είναι στο σχολείο, εγώ μαγειρεύω και καθαρίζω το σπίτι γιατί η μητέρα μου είναι στην αγορά. Ακόμα μαζεύω ξύλα για τη φωτιά. Μου αρέσει να μαζεύω ξύλα γιατί μου αρέσει που ξέρω ότι θα τα χρησιμοποιήσω το βράδυ όταν μαγειρεύω. Τρώμε ugali (=καλαμποκάλευρο και νερό) τρεις φορές την ημέρα και makandi (=καλαμπόκι και φασόλια) όταν υπάρχει φαγητό. Δεν τρώμε κρέας σχεδόν ποτέ.

Μόνο όταν η μητέρα μου πουλήσει πολύ καπνό στην αγορά, τότε φέρνει κρέας, αλλά δεν συμβαίνει συχνά. Μου αρέσει το κρέας, αλλά προτιμώ το γάλα. Πίνω γάλα κάθε πρωί.

Όταν αρρωστήσουμε πάμε στην κλινική στο Mukyoni. Έχω πάει εκεί μόνο μια φορά. Είχα μια πληγή στο πόδι, δεν ξέρω πώς, αλλά ήταν χάλια και πονούσε πολύ. Μου έδωσαν φάρμακο και πέρασε.

Δεν έχω φίλους που να τους συναντώ εδώ κοντά. Οι άλλοι συναντούν φίλους μόνο στο σχολείο. Οι φίλοι μου είναι τα αδέρφια μου.

Ναι, θα ήθελα να κάνω παιδιά μια μέρα και ναι θα ήθελα να τα στείλω στο σχολείο.»

Ενδεικτικές ερωτήσεις για συζήτηση

- Για ποιους λόγους δεν πηγαίνει η Shengai σχολείο;
- Πώς φαντάζεστε τη δική σας ζωή εάν δεν πηγαίνατε σχολείο;
- Γιατί νομίζετε ότι η Shengai δεν είναι σίγουρη πόσο χρονών είναι; Πιστεύετε ότι θα άλλαζε αυτό εάν πήγαινε σχολείο;

Ινδία

Η 10χρονη Domina κάνει τα μαθήματά της στο πεζοδρόμιο της Καλκούτας στο οποίο ζει με τη μητέρα της. Είναι πολύ τυχερή γιατί η μητέρα της, Marian Bibi, ήξερε κάποιον που δουλεύει στο δήμο, ο οποίος της επέτρεψε να βγάλει η Domina ληξιαρχική πράξη γέννησης, δηλώνοντας ως διεύθυνση το δικό του σπίτι.

Αυτό σημαίνει ότι για την κυβέρνηση του κρατιδίου της Δυτικής Βεγγάλης, η Domina υπάρχει. Κι εφόσον υπάρχει, μπορεί να γραφτεί στο σχολείο, να ζητήσει βοήθεια από την κυβέρνηση, να πάει στο νοσοκομείο και όταν ενηλικιωθεί να ψηφίσει.

Η μητέρα της φοβάται για την ασφάλεια της Domina, κυρίως επειδή είναι κορίτσι και είναι φτωχή. Το πιθανότερο είναι ότι θα παντρευτεί στα 16, παρόλο που η ίδια θα ήθελε να σπουδάσει και να γίνει δασκάλα.

Τα περισσότερα άστεγα παιδιά (έως και το 70%) που ζουν στα πεζοδρόμια της Καλκούτας είναι υποσιτισμένα. Τα κοριτσάκια 12 με 23 μηνών (που πιθανότατα, η μητέρα τους δεν τα θηλάζει πια) είναι 3 φορές πιο συχνά εξαιρετικά υποσιτισμένα από τα αγοράκια. **Ο υποσιτισμός των κοριτσιών φαίνεται να σχετίζεται άμεσα με το εάν οι γονείς του είναι αναλφάβητοι ή όχι και με το εάν η μητέρα έχει εισόδημα.**

Παρόλο που οι άστεγοι της Καλκούτας ζουν στην πόλη εδώ και πολλά χρόνια, οι περισσότεροι προέρχονται από τις αγροτικές περιοχές της Δυτικής Βεγγάλης, όπου η φτώχεια είναι τόση που οι άνθρωποι προτιμούν να ζουν στα πεζοδρόμια της πόλης. Οι περισσότεροι κάνουν δουλιές του ποδαριού ή ζητιανεύουν στα τζαμιά.

Η ActionAid και η οργάνωση με την οποία συνεργάζεται στην περιοχή, The Calcutta Samaritans, συνεχίζουν να πιέζουν την κυβέρνηση της Δυτικής Βεγγάλης να πάρει μέτρα ώστε να μπορούν και οι άστεγοι να έχουν ληξιαρχική πράξη γέννησης, όπως έγινε σε άλλες ινδικές πόλεις, όπως η Μουμπαί, όπου οι άστεγοι μπορούν να δηλώσουν ως διεύθυνση τη γωνία του πεζοδρομίου στο οποίο ζουν.

Ενδεικτικές ερωτήσεις για συζήτηση

Για ποιους λόγους κάποια παιδιά δεν «υπάρχουν»;

Πόσο εύκολο φαντάζεστε ότι είναι να κάνει η Domina τα μαθήματά της στο πεζοδρόμιο;

Πώς πιστεύετε ότι σχετίζεται ο αναλφαβητισμός των γυναικών με τον υποσιτισμό;

Σιέρρα Λεόνε

Στη Σιέρρα Λεόνε η θέση της γυναίκας ήταν πάντα υποτιμημένη. Προορίζονται για να καλλιεργούν τη γη, να φέρνουν νερό, να γίνουν μητέρες, να προσέχουν τα παιδιά τους και να παρέχουν την τροφή της οικογένειας, ενώ οι άνδρες δεν κάνουν πολλά.

Ακόμα και πριν τον πόλεμο του 1992-2002 η βία κατά των γυναικών θεωρούνταν από όλους φυσιολογική. Ο βιασμός δεν θεωρείται έγκλημα εάν η γυναίκα είναι παντρεμένη. Όταν τα κορίτσια γίνουν 14 χρονών στα μάτια του νόμου και φυσικά της κοινωνίας γίνονται γυναίκες.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου ο βιασμός χρησιμοποιήθηκε ως όπλο και οι βιασμοί έγιναν επιδημία, που δυστυχώς, δεν σταμάτησε μετά το τέλος του πολέμου.

Η Mayeli Bangura είναι 38 ετών από το χωριό Malikia λίγο έξω από την πόλη Kambia και έχει εφτά παιδιά. Το χωριό έχει 1800 κατοίκους περίπου, το 55% των οποίων είναι γυναίκες, οι περισσότερες αγράμματες. Είναι σχεδόν όλες τους αγρότισσες και συμπληρώνουν το εισόδημά τους πουλώντας ξύλα. Οι άνδρες θεωρούν ότι τα κορίτσια δεν χρειάζεται να πάνε στο σχολείο. Πρέπει να δουλεύουν, να κάνουν δουλειές του σπιτιού και να παντρευτούν νωρίς.

Οι περισσότεροι γάμοι γίνονται μετά από τη συμφωνία των γονέων και οι γυναίκες θεωρούνται περιουσία των συζύγων τους. Η οικογένεια του γαμπρού πληρώνει προίκα στην οικογένεια της νύφης και σύμφωνα με το έθιμο, αν η γυναίκα θελήσει να χωρίσει πρέπει να επιστρέψει πίσω την προίκα. Μέχρι και από την ηλικία των 8 ετών τα κορίτσια εξαναγκάζονται να παντρευτούν και πολλές ξυλοκοπούνται από τον άνδρα τους ή τους απαγορεύει να φάνε.

Η ActionAid στήριξε τις γυναίκες της κοινότητας δημιουργώντας ένα φόρουμ για τη Βία κατά των Γυναικών (VAW) και βρίσκοντας ένα χώρο για να συναντιούνται και να μπορούν να συζητούν χωρίς να φοβούνται. Επίσης, έμαθαν να γράφουν, να διαβάζουν και να λογαριάζουν. Μέσα στα δύο χρόνια του προγράμματος για τη Βία κατά των Γυναικών τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ.

Η Mayeli Bangura μας μιλάει για τις διαφορές:

«Πριν από τη δημιουργία του προγράμματος, η κατάσταση ήταν πολύ κακή. Δεν έβγαينا έξω και δεν μπορούσα να μιλήσω δημόσια. Ο άνδρας μου διάλεγε αυτά που φορούσα. Δεν με άφηνε καθόλου να ζήσω τη ζωή μου. Το πρωί, έπρεπε να πάω να δουλέψω στο χωράφι, ακόμα κι όταν ήμουν άρρωστη. Η ζωή ήταν μια

ρουτίνα και ήταν τόσο σκληρή που είχα αρχίσει να μην αντέχω. Παρόλο που είμαι ακόμα νέα, έμοιαζα γριά με τα ρούχα που φορούσα. Ακόμα και όταν πεινούσα και ήθελα να φάω, έπρεπε να περιμένω μέχρι τις 5.00 ώστε ο άνδρας μου να μου δώσει την άδεια να μαγειρέψω για την οικογένεια. Και τα παιδιά πεινούσαν. Έπρεπε να κάνω αυτό που μου έλεγε. Όταν μου φερόταν άσχημα, έπρεπε να ζητώ εγώ συγγνώμη.

Ήμουν 15 χρονών όταν παντρευτήκαμε και δεν με πείσανε. Το έκανα με τη θέλησή μου, αλλά δεν είχα ιδέα ποιος ήταν. Στα 24 χρόνια του γάμου μας, ήμουν υποταγμένη στον άνδρα μου. Οι περισσότερες γυναίκες στο χωριό είναι στην ίδια κατάσταση με εμένα.

Ο άνδρας μου ήταν φτωχός, αλλά δεν μου επέτρεπε να τον βοηθήσω. Έκανε μόνος του κουμάντο τα λίγα χρήματα που βγάζαμε από την πώληση των πατατών, του ρυζιού και της κασάβα από το χωράφι.

Κάποια στιγμή παραλίγο να φύγω, αλλά έμεινα για το καλό των παιδιών μου. Δεν ήμουν ποτέ ευτυχισμένη, αλλά δεν είχα επιλογή γιατί οι γονείς μου δεν έπαιρναν τα παράπονά μου στα σοβαρά. Όταν τους μιλούσα για τα προβλήματά μου, με διατάζανε να μείνω για τα παιδιά μου και μου έλεγαν ότι αν άφηνα το σπίτι, τα παιδιά μου θα ξεφύγουν από το σωστό δρόμο και εμένα θα με φάει το κακό το μάτι. Τώρα ξέρω ότι αυτά που μου έλεγαν ήταν ψέματα και προλήψεις.

Ευχαριστώ το Θεό και την ActionAid που μου έδωσαν τις γνώσεις αυτές. Στην αρχή, στον άνδρα μου δεν άρεσε. Σκεφτόταν ότι αν άκουγα όλα αυτά που θα μου έλεγαν, δεν θα τον υπάκουγα πια ή θα έφευγα με άλλον άνδρα. Με την εκπαίδευση που πήρα, έμαθα να χειρίζομαι την κατάσταση μεταξύ μας με τα λόγια. Αυτό άλλαξε την αντιμετώπισή του προς εμένα. Τώρα μου επιτρέπει να βγαίνω, να μιλάω δημόσια και να κάνω τις δουλειές μου. Μου αγόρασε ρούχα και μου επιτρέπει να ετοιμάζω το φαγητό νωρίς πριν τα παιδιά ξελιγωθούν από την πείνα.

Τώρα είμαι μέλος μια γυναικείας ομάδας που λέγεται «Uman Timar Tranga Wan», που θα πει «οι γυναίκες αντιστέκονται». Είμαστε περίπου 60 και συμμετέχουμε σε εκπαιδεύσεις, που τις οργανώνουν οι εκπαιδευτές του VAW, που δημιούργησαν τις ομάδες.

Χάρη στην ομάδα αυτή καταφέραμε τα παρακάτω:

- Στο τέλος κάθε μήνα βάζουμε 500 λεόν (0,08 ευρώ) η κάθε μια και συμφωνούμε να δώσουμε ένα δάνειο σε δύο μέλη της ομάδας για να αναπτύξουν την επιχείρησή τους. Τα δάνεια επιστρέφονται σε δύο εβδομάδες με τόκο 2500 λεόν (0,43 ευρώ). Περίπου 30 γυναίκες έχουν ήδη πάρει δάνεια για τις δικές τους επιχειρήσεις.
- Βοηθούμε τα άλλα μέλη της ομάδας όταν υπάρχουν διαφωνίες με τους άνδρες τους ή όταν έχουν προσωπικά προβλήματα.
- Βοηθούμε τα μέλη που αρρωσταίνουν ή που τις έχουν γονατίσει τα χρέη.
- Βοηθούμε οικονομικά τα μέλη όταν παντρεύονται ή όταν βαφτίζουν το παιδί τους.

Τώρα ξέρω ότι μπορώ να πάω οπουδήποτε, να μιλήσω με τον οποιοδήποτε και δεν είμαι πια η ντροπαλή γυναίκα που ήμουν δυο χρόνια πριν, που χαμογελούσα με δυσκολία.

Ζητάω από την ActionAid να μας δώσει τη δύναμη να πάμε πιο μακριά με την εκπαίδευση σχετικά με τη βία κατά των γυναικών, να πούμε την ιστορία μας στα ΜΜΕ, αλλά και για να βοηθήσουμε τους άνδρες μας γιατί οι περισσότεροι είναι φτωχοί, κυρίως ο δικός μου. Έχουμε πολλά παιδιά και θέλουμε να ζήσουμε ειρηνικά.

Όμως, θα μπορέσουμε να κρατήσουμε την ειρήνη μόνο αν οι άνδρες γίνουν κι αυτοί ευτυχισμένοι.»

Les difficultés des femmes face à l'instruction

Ενδεικτικές ερωτήσεις για συζήτηση

{ Ποιος είναι ο ρόλος της γυναίκας στη Σιέρα Λεόνε;
Γιατί θεωρεί η Mayeli ότι για να κρατήσουν την ειρήνη πρέπει να γίνουν κι οι άνδρες ευτυχισμένοι;
Διαβάστε ξανά τη Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (μπορείτε να τη δείτε στο www.actionaid.gr/education). Ποια δικαιώματα των γυναικών της Σιέρα Λεόνε καταπατώνται; }

Γουατεμάλα

Φίλη,

Θα ήθελα να πω σε εσένα και σε όλες τις γυναίκες ότι πρέπει να αγωνιστούμε για τα δικαιώματά μας. Να συνεχίσουμε γιατί ο αγώνας δεν σταματά. Στα χωράφια και τις πόλεις πρέπει να παλέψουμε για ισότητα!

Είμαι η Mercedes Urizar. Είμαι Μάγια Κέτσι (Q'eqchi') από την Santa Maria Semococh, στα βόρεια της Γουατεμάλας. Ζω με τον άνδρα μου και τις δύο κόρες μου, που είναι δέκα και πέντε χρονών και τους δυο γιούς μου που είναι επτά και τρία.

Όταν ήμουν παιδί, οι γονείς μου με έστειλαν σχολείο. Ήμουν τυχερή γιατί ήμουν το μόνο κορίτσι της οικογένειας που πήγε σχολείο. Όπως όλα τα κορίτσια που πηγαίνουν στο σχολείο εδώ, σταμάτησα όταν έγινα 12. Μόνο τα αγόρια μπορούν να συνεχίσουν. Τα κορίτσια πρέπει να μένουν στο σπίτι και μπορούν να βγαίνουν έξω μόνο εάν τις συνοδεύει η μητέρα τους. Οι γυναίκες δεν ανακατεύονται ποτέ στις αποφάσεις της κοινότητας, αλλά ούτε και της οικογένειας. Μόνο οι άνδρες μιλούν και παίρνουν αποφάσεις. Η φωνή των γυναικών δεν ακούγεται ποτέ. **Πάντα νόμιζα ότι αυτό είναι άδικο, αλλά δεν ήξερα τι μπορώ να κάνω για να το αλλάξω.**

© ActionAid

Μια μέρα έμαθα ότι η ActionAid έδινε δωρεάν μαθήματα στις ηγετικές ικανότητες και στην αγροτική ανάπτυξη και έψαχναν γυναίκες για να συμμετάσχουν. Γράφτηκα αμέσως. Έτσι, έμαθα πολλά για την ιστορία των ιθαγενών, για τους λόγους που είμαστε φτωχοί και πώς πρέπει να πλησιάσουμε την κυβέρνηση για να ζητήσουμε τα δικαιώματά μας. Στα δύο χρόνια των μαθημάτων, **το πιο σημαντικό που έμαθα ήταν ότι οι γυναίκες έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους άνδρες. Όταν τελείωσα, αποφάσισα να αγωνιστώ για τα δικαιώματά μας.**

Las mujeres

With an education we can
Escuelas 2011

Με τη βοήθεια της ActionAid, το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να μάθω στις γειτόνισσές μου να γράφουν και να διαβάζουν. Φτιάξαμε μια ομάδα και με έβγαλαν πρόεδρο. Επίσης, μαθαίνουμε τρόπους να βγάζουμε τα δικά μας λεφτά. Μαθαίνουμε να φτιάχνουμε αιώρες, παραδοσιακές μπλούζες που τις λένε *góriples* και τσάντες που τις πουλάμε. Με τα λεφτά αυτά πληρώνουμε για την εκπαίδευση των παιδιών μας.

Οι άνδρες είδαν αυτά που κάνουμε και τώρα μας στηρίζουν. Οι γονείς λέμε στις κόρες μας να πάνε και στο γυμνάσιο. Οι δικές μου σίγουρα θα πάνε.

Οι γυναίκες έχουν αρχίσει να πηγαίνουν στις συνελεύσεις του συμβουλίου για την ανάπτυξη κοινοτήτων και σιγά σιγά ακούγονται οι φωνές τους.

Πριν δυο χρόνια, βγήκα εκπρόσωπος της κοινότητά μου στο συμβούλιο ανάπτυξης κοινοτήτων. Ήταν μεγάλη νίκη γιατί είμαι η πρώτη γυναίκα στις 130 κοινότητες που συμμετέχουν στο συμβούλιο αυτό.

Τα πράγματα έχουν αρχίσει να αλλάζουν. Οι γυναίκες βλέπουν ότι μπορούν να βγαίνουν από το σπίτι και να μιλάνε για ζητήματα που παλιά τα κρατούσαμε κρυφά, όπως η βία κατά των γυναικών για παράδειγμα. Κάναμε και μια πορεία για αυτό το Νοέμβριο του 2008 και μαζευτήκαμε πάνω από 2000 γυναίκες. Για πρώτη φορά στη ζωή μου κράτησα μικρόφωνο! Τους είπα ότι πρέπει να συνεχίσουμε γιατί ο αγώνας δεν έχει ακόμα τελειώσει.

Maestros
can read and write
our stories
LIVRES

Ενδεικτικές ερωτήσεις για συζήτηση

{ Ποιο ήταν το πιο σημαντικό πράγμα που έμαθε η Mercedes μετά τα μαθήματα που οργάνωσε η ActionAid; Πώς άλλαξε η ζωή της; Πώς θα αισθανόσασταν αν σας έλεγαν οι γονείς σας ότι θα σταματήσετε το σχολείο αύριο για να κάνετε δουλειές στο σπίτι; }

Κένυα

Με λένε Carolyn Atieno. Γεννήθηκα το 1990 και μεγάλωσα με πολύ αγάπη και φροντίδα από τους γονείς μου. Όπως ορισμένα από τα κορίτσια της γενιάς μου, πήγα στο σχολείο γιατί οι γονείς μου εκτιμούσαν πολύ την αξία της εκπαίδευσης ως κλειδί για ένα καλύτερο μέλλον.

Ήμουν έξυπνη σαν τη μητέρα μου. Ήταν μια καλή μητέρα που με πα-
ρακινούσε συνέχεια. Αγαπούσα τη μητέρα μου σαν το δεύτερο Θεό
μου. Όμως, αυτό ήταν πριν αρρωστήσει και με αφήσει με τις άλλες τρεις αδερφές μου
ορφανή στον κόσμο αυτό. Από τότε ξέρω ότι πρέπει να εκτιμούμε αυτό που έχουμε
γιατί κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί και δεν μπορεί να ζήσει μόνος.

Η ζωή μου άλλαξε τελείως και βυθίστηκε στη δυστυχία όταν έφυγε και ο πατέρας μου κι
έμεινα μόνη με τις αδερφές μου το 2005. Όλοι μας οι συγγενείς εξαφανίστηκαν. Κανείς δεν
θέλησε να μας αναλάβει, παρά μόνο οι παππούδες μου από την πλευρά της μητέρας μου.

Η μικρότερη αδερφή μου ήταν μικρή κι έτσι μερικές φορές δεν πήγαινα σχολείο για
να την φροντίσω, αφού ήμουν η μοναδική μητέρα που της έμεινε. Η ζωή δεν ήταν
εύκολη, αλλά ποτέ δεν ξέχναγα τα μαθήματά μου, ελπίζοντας ότι η παιδεία θα είναι
το κλειδί για την επιτυχία.

Παρόλο που δεν ήξερα τι θα γίνει όταν τελείωνα το Δημοτικό, πάντα ήθελα να
συνεχίσω γιατί πίστευα στον εαυτό μου. Ήμουν η καλύτερη μαθήτρια στην τάξη και
βγήκα πρώτη στις τελικές εξετάσεις του Δημοτικού.

Στο χωριό μου, πολλά κορίτσια σταματάνε το σχολείο. Γιατί; Εξαιτίας της πείνας, της
έλλειψης υποδομών, της μεγάλης απόστασης για το σχολείο και της έλλειψης νερού.

Επιπλέον, δεν δίνεται η απαραίτητη αξία στην εκπαίδευση των κοριτσιών.

Κανείς δεν τις παρακινεί να συνεχίσουν, καθώς οι γονείς τους προτιμούν να τις
παντρεύουν. Παντρεύονται πολύ μικρές, 14 ή 15 χρονών. Κι έτσι είναι μεγάλο το
ποσοστό των αγράμματων στο χωριό μου.

Είμαι τυχερή που κατάφερα να ξεφύγω και να μην γίνω μητέρα σε αυτή την ηλικία. Το
ονομάζουμε το «σύνδρομο των 14». Θυμάμαι ότι σκεφτόμουν ότι το πιο σημαντικό
πράγμα που μπορεί να γίνει για να βελτιωθεί ο κόσμος είναι να πάνε τα κορίτσια στο
σχολείο. Παρόλο που δεν το έχουμε πετύχει ακόμα στην Κένυα, ξέρω ότι σημαίνει
καλύτερη υγεία για τα παιδιά, καλύτερο μέλλον και περισσότερη παραγωγικότητα όταν
μεγαλώσουν. Τα παιδιά που έχουν μητέρες που γνωρίζουν να διαβάζουν και να γράφουν
τα πηγαίνουν καλύτερα στο σχολείο από τα παιδιά που η μητέρα τους είναι αγράμματη.

Οι επιδώσεις μου στο Δημοτικό έκαναν εντύπωση σε όλους στο χωριό και έτσι μια
οργάνωση που έχουν φτιάξει κάτοικοι του δικού μου χωριού και άλλων 3 που
βρίσκονται κοντά, που λέγεται BAMA (Μπάμα), προσφέρθηκε να με στηρίξει
οικονομικά για να πάω εσωτερική σε γυμνάσιο. Μέσω της BAMA έμαθα την
ActionAid, στην οποία είμαι τώρα εθελόντρια.

Δεν έχω ιδέα τι θα ήμουν σήμερα αν δεν τέλειωνα το σχολείο: ίσως μητέρα, παιδί του
δρόμου, νεκρή; Σίγουρα, όμως, δεν θα έλεγα την ιστορία μου σε εσάς εδώ σήμερα.

Η ζωή μου στο γυμνάσιο ήταν ήρεμη, αν και πολύ γεμάτη. Μου έλειπαν πολύ οι
αδερφές μου γιατί τις έβλεπα μόνο στο τέλος κάθε τριμήνου. Όπως και να έχει
συνέχισα να προσπαθώ γιατί ήθελα να γίνω μια γυναίκα με ήθος, όπως όλοι σας.

έλειψα τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση με τον καλύτερο βαθμό κι έτσι κατάφερα να πάρω υποτροφία για την Ελλάδα ως δώρο για τους βαθμούς μου και για την καλή μου διαγωγή προς όλους, ηλικιωμένους και νέους.

Κι επειδή η σκληρή δουλειά πάντα ανταμείβεται, χάρηκα κι ένιωσα πολύ περήφανη που πήρα την υποτροφία της Ελληνικής κυβέρνησης το 2009. Και καθώς δεν έχω κάποιον πλούσιο στην οικογένειά μου, η ΒΑΜΑ κάλυψε τα έξοδά μου για να μπορέσω να αγοράσω εισιτήριο και για τις πρώτες μέρες στην Ελλάδα μέχρι να αρχίσω να παίρνω τα χρήματα της υποτροφίας.

Ως Κενυάτισσα είμαι πολύ περήφανη για αυτό που είμαι σήμερα και θα ήθελα να γίνω κι εγώ μια άλλη ΒΑΜΑ και να δώσω περισσότερα στις επόμενες γενιές. Θα ήθελα να αγωνιστώ για έναν καλύτερο κόσμο γιατί αν και τα δάχτυλά μας δεν έχουν όλα το ίδιο μέγεθος, νομίζω ότι όλοι μας πρέπει να είμαστε έτοιμοι να λάμψουμε γιατί όλοι προερχόμαστε από την ίδια μητέρα, την ίδια γη.

Το ότι ήρθα στην Ελλάδα σήμαινε πολλά για εμένα. Γνώρισα ανθρώπους από μια διαφορετική κουλτούρα, με διαφορετική γλώσσα και διαφορετικό τρόπο ζωής. Από την πρώτη μέρα που έφτασα στη Θεσσαλονίκη με βοήθησαν η Κατερίνα και η οικογένειά της.

Στην αρχή δεν καταλάβαινα τίποτα στα ελληνικά και αυτό με έκανε να προσπαθώ ακόμα περισσότερο να μάθω τη γλώσσα. Από την Κατερίνα και την οικογένειά της πήρα κάτι παραπάνω από βοήθεια και στήριξη, κάτι που είναι δύσκολο να βρεις στην κοινωνία μας, στην Κένυα σήμερα. Αισθάνομαι μεγάλη ευγνωμοσύνη και εκτιμώ πολύ που υπάρχουν τέτοιες οικογένειες εδώ στην Ελλάδα. Η άποψη που έχω εγώ για τους Έλληνες είναι ότι είναι γενναιοδωροί και κάνουν και το παραπάνω ακόμα και για ανθρώπους που δεν είναι μέλη της κοινωνίας τους.

Στην αρχή, όταν πήγαινα στα μαθήματα ελληνικών με τα πόδια, ήταν πολύ δύσκολο γιατί δεν μπορούσα να διαβάσω τις ταμπέλες. Χανόμουν εύκολα και έπαιρνα τηλέφωνο την Κατερίνα για να με βοηθήσει. Ήταν σαν δεύτερη μητέρα μου.

Οχτώ μήνες αργότερα πέρασα τις εξετάσεις για τα ελληνικά μένοντας στην ίδιο δρόμο με την Κατερίνα. Σήμερα μένω εδώ στην Αθήνα και σπουδάζω Στατιστική και Λογιστικά στο Πανεπιστήμιο του Πειραιά.

Έχω και πολλούς φίλους εδώ στην Αθήνα, όλους από την ActionAid. Για μένα είναι οι μεγαλύτερες αδερφές μου, αφού εγώ είμαι η μεγαλύτερη στην οικογένειά μου. Είναι η μητέρα που δεν έχω και είναι μοντέλα δυνατών γυναικών στις οποίες θέλω να μοιάσω. Με βοηθούν να εκπληρώσω τις δυνατότητές μου, να μάθω και τις δυο πλευρές της ζωής και να γίνω ανεξάρτητη.

Θέλω να αντιμετωπίζω τις δυσκολίες και να μην τις αφήνω ποτέ να με καταβάλουν όσο είμαι ζωντανή. Ξέρω ότι η κοινότητά μου έχει επενδύσει σε εμένα για να φέρω αλλαγές στην κοινωνία από όπου προέρχομαι. Είμαι χαρούμενη και περήφανη για αυτό που είμαι τώρα και για αυτό που θα γίνω στο μέλλον. Ή τώρα ή ποτέ!

Yes she can!

Ενδεικτικές ερωτήσεις για συζήτηση

- Τι είναι «το σύνδρομο των 14» που αναφέρει η Καρολάιν;
- Γιατί δεν δίνεται η απαραίτητη αξία στην εκπαίδευση των γυναικών από τους άνδρες;
- Πως θα ήταν διαφορετική η ζωή της εάν δεν είχε πρόσβαση στην εκπαίδευση;

Ελλάδα

Ονομάζομαι Ευγενία Χατζηπαύλου και ζω με την οικογένεια μου στο Περιστέρι, εργάζομαι στην υπηρεσία καθαριότητας του Δήμου Περιστερίου και είμαι φοιτήτρια κοινωνιολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Με τον άντρα μου γνωριστήκαμε και αγαπηθήκαμε στα μαθητικά μας χρόνια και παντρευτήκαμε πολύ νέοι. Αυτή ήταν και η αιτία που σταμάτησα το σχολείο στη δευτέρα λυκείου. Αποκτήσαμε τρεις γιους και αφοσιωθήκαμε στην οικογένεια μας. Η ζωή μας αρχικά δεν ήταν εύκολη. Ήμασταν πολύ νέοι, πολύ φτωχοί και έπρεπε να παλέψουμε για να τα καταφέρουμε. Πολλές φορές τα πόδια μας λύγισαν από το βάρος των ευθυνών, αλλά τελικά καταφέραμε να φτιάξουμε μια όμορφη και σωστή οικογένεια, και να διατηρήσουμε την αγάπη μας μέχρι σήμερα ζωντανή. Σίγα σιγά μπορέσαμε να αποκτήσουμε

αυτά που το μυαλό μας ονειρευόταν. Το σπίτι μας, το αμάξι μας, τις διακοπές μας. Έτσι πέρασαν εικοσιπέντε χρόνια. Τα παιδιά μεγάλωσαν, δεν με χρειάζονταν τόσο πολύ πλέον και τα δυο μεγαλύτερα ετοιμάζονταν να πάνε στο στρατό.

Κάπου εκεί κάνουν την εμφάνιση τους τα όνειρα της ψυχής μου. Εκείνα τα όνειρα που κάποτε άφησα για να ακολουθήσω τον δρόμο της καρδιάς μου. Αρχίζω να σκέφτομαι να γυρίσω στο σχολείο και η οικογένεια μου με ενθαρρύνει να το κάνω γιατί ξέρει πως είναι ένα όνειρο που θυσιάσα για τους άντρες της ζωή μου. Αποφάσισα να γυρίσω στα θρανία για να διεκδικήσω τα όνειρα μου, το δικαίωμα μου στη μόρφωση και για να αποδείξω στον εαυτό μου και υστέρα σε όσους με αμφισβήτησαν κυρίως στον χώρο της δουλειάς ότι κάτι αξίζω.

Πλήρα από το χέρι το κοριτσάκι με την μπλε ποδιά που περίμενε χρόνια τώρα σε μια γωνία της ψυχής μου και το οδήγησα στην πόρτα του 1^{ου} Εσπερινού Λυκείου Περιστερίου και εκεί με άφησε μεγάλη πλέον με βαμμένα μαλλιά και παραπανίσια κιλά.

Οι πρώτες μέρες στο σχολείο ήταν δύσκολες, έκανα ένα βήμα προς την είσοδο και δυο προς την έξοδο. Το άγνωστο για μένα περιβάλλον φάνταζε τρομακτικό και το κενό των εικοσιπέντε χρόνων δυσαναπλήρωτο. Τελικά αποφάσισα να μείνω και να το παλέψω. Άρχισα να διαβάζω παντού, στο λεωφορείο, στο διάλλειμα της δουλειάς μου, όταν μαγειρεύα και όταν σιδέρωνα. Ακόμα και όταν πηγαίναμε επισκεπτήριο στα φανταράκια μας, όπου στον πηγεμό διάβαζα στο γυρισμό έκλαιγα.

Κατάφερα τελικά να καλύψω τεράστιες αποστάσεις κενών και να βρεθώ έτσι στην τελευταία τάξη του λυκείου χωρίς βέβαια να μου περνάει ούτε για μια στιγμή από το μυαλό η ιδέα των πανελλήνιων. Οι καθηγητές μου όμως, σημαντικοί αρωγοί σε αυτή μου την προσπάθεια με πιέζουν σχεδόν να δηλώσω συμμετοχή, σίγουροι ότι

سبوع العمل العالمى
Las Mujeres GCE 2011 Yes she can!

θα τα καταφέρω. Οι συμμαθητές μου και η οικογένεια μου το ίδιο. Εγώ όμως είχα τις αντιρρήσεις μου, τους έλεγα πως είμαι μεγάλη και πως δεν είχα ούτε το χρόνο ούτε τα χρήματα για φροντιστήρια και ιδιαίτερα μαθήματα. Κατάφεραν όμως να μου ανάψουν με αυτή τους την επίμονη αυτή τη σπίθα που έγινε μέσα μου φωτιά και δήλωσα τη συμμετοχή μου οριακά.

Έτσι λοιπόν ξεκινάει ένας νέος αγώνας με πολύ διάβασμα, πολύ άγχος και ατέλειωτα ξενύχτια, ειδικά την περίοδο των Πανελληνίων. Δεν με απασχολεί τόσο να πετύχω όσο να μην απογοητεύσω αυτούς που πίστεψαν σε εμένα. Όταν τέλειωσαν οι εξετάσεις αισθάνθηκα να αδειάζω. Τις κράτησα σαν ανάμνηση στο μυαλό μου και συνέχισα να ασχολούμαι με την οικογένεια μου και τη δουλειά μου. Έμαθα τα αποτελέσματα τηλεφωνικά εν ώρα εργασίας από τον μικρό μου γιο, που είχε μπει στο διαδίκτυο και μου ανακοινώσε ότι είχα μπει δεύτερη στο τμήμα Κοινωνιολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ήταν μια μέρα συγκλονιστική. Μέσα σε λίγες ώρες λόγω των ΜΜΕ, είχε μαθευτεί παντού. Τα τηλέφωνα χτυπούσαν ασταμάτητα από γνωστούς και αγνώστους που ήθελαν να με συγχαρούν. Ο δήμαρχος μου έκανε την τιμή να με βραβεύσει. Το καλύτερο όλων, όμως, ήταν το πάρτι έκπληξη που μου είχαν ετοιμάσει τα παιδιά μου με μια τούρτα με σχέδιο πτυχίου και την αφιέρωση να το αποκτήσω.

Είναι βέβαια περιττό να τονίσω ότι χωρίς τη σημαντική βοήθεια και κατανόηση της οικογένειάς μου δεν θα είχα καταφέρει τίποτα. Σήμερα, έχοντας τελειώσει ήδη το πρώτο εξάμηνο και κάνοντας τον απολογισμό μου, θα ήθελα να σας πω πως τελικά άξιζε όχι μόνο αυτό τον κόπο, αλλά και άλλο τόσο.

Κάθε φορά που πηγαίνω στο Πανεπιστήμιο αισθάνομαι ότι το μυαλό μου και οι ορίζοντες μου ανοίγουν. Ρουφάω στην κυριολεξία κάθε τι που μαθαίνω, αισθάνομαι ότι γίνομαι καλύτερος άνθρωπος, πιο ανοιχτόμυαλος, πιο δοτικός, πιο ήρεμος και ανεκτικός στις σχέσεις μου με τους άλλους. Η επιστήμη άλλωστε που διάλεξα να σπουδάσω έχει ως κέντρο της τον άνθρωπο. Μέσα από τα μαθήματα της κοινωνιολογίας, της φιλοσοφίας, της ιστορίας και των άλλων μαθημάτων, μαθαίνω να διαχειρίζομαι καλύτερα τον εαυτό μου, να αναγνωρίζω τα λάθη μου, να κατανοώ τις αδυναμίες τις δικές μου και των άλλων. Επίσης, απαγκιστρώνομαι από τη ζωή των παιδιών μου. Αυτό δε που με γοητεύει ιδιαίτερα δεν είναι τόσο τα καινούρια που μαθαίνω όσο τα γνωστά, ιδωμένα όμως, από μια άλλη ανατρεπτική οπτική γωνία. Τελικά η γνώση μοιάζει σαν ένα ποτάμι που πότε δεν στερεύει και αν έχεις τη διάθεση να το ακολουθήσεις, σίγουρα δεν θα βγεις χαμένος.

Σήμερα είναι η γιορτή της γυναίκας, όπως όλες, έτσι κι εγώ, καλούμαι καθημερινά να παίζω διάφορους ρόλους ή ιδιότητες, όπως τις λέμε στην κοινωνιολογία. Της συζύγου, της μάνας, της εργαζόμενης, της φίλης, της κόρης, της φοιτήτριας, και κάθε φορά να τις ιεραρχώ διαφορετικά για να μπορέσω να ανταπεξέλθω. Το θέμα δεν είναι να είμαστε τέλειοι σε όλα ούτε να είμαστε πάντα επιτυχημένες. Το θέμα είναι να μην παραιτηθούμε από τα όνειρα μας, τις προσδοκίες μας και κυρίως τη ζωή μας.

Για κάθε έναν από μας, υπάρχει εκεί ψηλά στον ουρανό ένα αστέρι. Μεγάλο ή μικρό δεν έχει σημασία. Σημασία έχει όλοι μαζί να προσπαθήσουμε να τα ανάψουμε για να φωτίσει ο ουρανός και να φτάσει η λάμψη του σε όλα τα πλάσματα της γης.

Ενδεικτικές ερωτήσεις για συζήτηση

Τι ρόλο έπαιξε η οικογένεια της Ευγενίας στις αποφάσεις της;
Πώς έχει διαμορφώσει τη ζωή της η εκπαίδευση;

Δημιουργούμε την Ιστορία μας

Βρείτε ή δημιουργήστε μια ιστορία που να περιγράφει το ρόλο της εκπαίδευσης στη ζωή των ανθρώπων και ιδιαίτερα των γυναικών ή κοριτσιών. Οι ιστορίες μπορεί να είναι:

- Μια από τις πραγματικές ιστορίες γυναικών ή κοριτσιών που θα βρουν οι μαθητές από το περιβάλλον τους σχετικά με το δικαίωμα στην εκπαίδευση. Κάντε έρευνα και πάρτε συνεντεύξεις από φίλους, γνωστούς και συγγενείς που έχουν ενδιαφέρουσες ιστορίες να αφηγηθούν!
- Μια φανταστική ιστορία που θα γράψετε με τα παιδιά της τάξης σας. Με αφορμή το μάθημα ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης, ζητήστε από τα παιδιά να συνθέσουν μια ηρωίδα που η εκπαίδευση έχει παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή της.
- Επιλέξτε μια από τις ιστορίες αυτού του βιβλίου και δώστε τη δική σας συνέχεια στη ζωή της ηρωίδας. Π.χ. πώς θα διαμορφωνόταν η ζωή της Shengai εάν κατάφερνε να πάει σχολείο;

Αντιγράψτε την ιστορία σας στο φύλλο «**Ακούστε την Ιστορία μας**» και αποσπάστε τις σελίδες από το βιβλίο για να μας τις στείλετε. Κάποιες από τις ιστορίες θα συμπεριληφθούν στη συλλογή ιστοριών που θα εκδώσει η ActionAid μετά την Παγκόσμια Εβδομάδα Δράσης.

Προσπαθήστε η ιστορία σας να συμπυκνώνεται στην έκταση των σελίδων που έχετε στη διάθεσή σας. Σε περίπτωση που τη δακτυλογραφήσετε φροντίστε να μην ξεπερνά τις 1,000 λέξεις.

With an education we can read our stories
Escuelas 2011

Μην ξεχάσετε να μετρήσετε όλους όσοι άκουσαν κάποιες από τις αφηγήσεις!

Τον αριθμό θα τον συμπληρώσετε στη φόρμα «Ακούστε την ιστορία μας» και εμείς θα τον προσθέσουμε στο συνολικό παγκόσμιο αριθμό συμμετεχόντων.

Αυτή την εβδομάδα γίνονται παράλληλες δράσεις σαν τις δικές σας από σχολεία όλου του κόσμου τις οποίες μπορείτε να δείτε στη διεθνή ιστοσελίδα **www.globalactionweek.org**

Ημέρα Αφήγησης

Οργανώστε μια εκδήλωση αφήγησης στο σχολείο σας κατά τη διάρκεια της Παγκόσμιας Εβδομάδα Δράσης. Καλέστε στην εκδήλωση τους γονείς των μαθητών, μέλη της κοινότητάς σας και κάποιον εκπρόσωπο της τοπικής αυτοδιοίκησης ή πολιτικό για να ακούσει τα μηνύματά σας. Αξιοποιήστε την παρουσίαση που θα σας στείλει η ActionAid για να παρουσιάσετε την κατάσταση της εκπαίδευσης στον κόσμο και τους σκοπούς της Παγκόσμιας Εβδομάδας Δράσης για την Εκπαίδευση.

Για το πρόγραμμα της εκδήλωσης επιλέξτε ιστορίες από:

- Τις πραγματικές ιστορίες από το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας.
- Επιπλέον ιστορίες από γυναίκες και κορίτσια αναπτυσσόμενων χωρών που μπορείτε να βρείτε και στην ιστοσελίδα της ActionAid www.actionaid.gr/education
- Τις ιστορίες που έχετε ήδη βρει ή δημιουργήσει με τα παιδιά στην τάξη.
- Αποσπάσματα από τη λογοτεχνία που δείχνουν τη σημασία της εκπαίδευσης ή αναδεικνύουν ιστορίες σημαντικών γυναικών από το χώρο της εκπαίδευσης.

Τις ιστορίες μπορούν να αφηγηθούν:

- Μαθητές τους σχολείου
- Οι ίδιες οι γυναίκες
- Γονείς ή εκπαιδευτικοί
- Ηθοποιοί, τραγουδιστές ή άλλοι καλλιτέχνες της κοινότητάς σας τους οποίους θα προσκαλέσετε

Μην ξεχάσετε να χρησιμοποιήσετε και το οπτικοακουστικό υλικό που σας στείλαμε!

Μην ξεχάσετε να βγάλετε φωτογραφίες από τη δράση. Μπορείτε να τις στείλετε σε ηλεκτρονική μορφή στο email education.hellas@actionaid.org για να τις προβάλουμε στην ιστοσελίδα μας.

Αν θέλετε και μπορείτε βιντεοσκοπήστε ή ηχογραφήστε την εκδήλωση και στείλτε μας τα CD στη διεύθυνση:

ActionAid Εκπαιδευτικός Τομέας
Φαλήρου 52, 11741 Αθήνα

Γραφόμεστε στη Διεθνή Ιστοσελίδα

Όλα τα σχολεία παγκοσμίως αφού ακούσουν τις ιστορίες θα εγγράφονται και ηλεκτρονικά στη διεθνή κοινή ιστοσελίδα **www.globalactionweek.org**

Σας γράφουμε ορισμένα βασικά βήματα για την εγγραφή σας:

- Πληκτρολογείτε **www.globalactionweek.org**
- Επιλέξετε "Sign Up"
- Επιλέξετε "Signup as a Teacher or Organizer"
- Συμπληρώστε τα στοιχεία που ζητούνται με λατινικούς χαρακτήρες. Στην τελευταία επιλογή (url) μπορείτε να βάλετε την ιστοσελίδα ή το blog του σχολείου σας (εφόσον έχετε). Τα τελευταία 3 κουτάκια τα αφήνετε κενά.
- Γράψτε τη διεύθυνση του σχολείου σας, συμπληρώνοντας το όνομα της πόλης ή του χωριού, την περιοχή και αν θέλετε και τη διεύθυνση. Έτσι το σημειάκι σας στο χάρτη θα εμφανίζεται ακριβώς εκεί που δηλώσατε.

- Εφόσον εγγραφείτε θα σας έρθει ένα email με ένα Link το οποίο αποτελεί και την προσωπική σας σελίδα σε αυτή τη παγκόσμια βάση. Εκεί μπορείτε να ανεβάσετε φωτογραφίες, βίντεο, να γράψετε τις ιστορίες ή να περιγράψετε τις δράσεις σας.

TMHMA/TA

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΤΟΜΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΑΦΗΓΗΣΗΣ

Αφού συμπληρώσετε το φύλλο μην ξεχάσετε να μας το στείлите ταχυδρομικά στη διεύθυνση ActionAid Εκπαιδευτικός Τομέας, Φαλήρου 52, 11741 Αθήνα ή με mail (αφού το σκανάρετε) στο education.hellas@actionaid.org

Τίτλος ιστορίας:

Handwriting practice lines consisting of 20 horizontal lines.

Semana de Acción
Eduquemos a las niñas, empoderemos a las mujeres
L'education